

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1009/2014
21.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Б., због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б., адвоката М.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови-Судска јединица у Инђији К бр.982/10 од 14.03.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 27/14 од 08.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови-Судска јединица у Инђији К бр.982/10 од 14.03.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 27/14 од 08.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К бр.982/10 од 14.03.2014. године окривљени Д.Б. оглашен је кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је обавезан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде и одређено да уколико окривљени не плати казну у наведеном року суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, а на основу члана 63. став 1. КЗ, у изречену новчану казну урачунато је време које је оптужени провео у лишењу слободе од 10. до 12.04.2008. године по решењу о задражавању Полицијске станице у Инђији број Ку 126/08 ЛС од 10.04.2008. године.

Наведеном пресудом на основу одредбе члана 264. у вези члана 261. и члана 262. ЗКП, окривљени Д.Б. обавезан је да плати трошкове кривичног

поступка чији ће износ бити утврђен посебним решењем у смислу одредбе члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 27/14 од 08.04.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Б. изјављена против пресуде Основног суда у Старој Пазови К бр.982/10 од 14.03.2014. године, а побијана пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Б., адвокат М.С., због повреда закона из члана 74, 438. став 2. тачка 1. и 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да побијане пресуде преиначи, тако што ће одбити оптужбу у смислу одредбе члана 422. став 1. тачка 3. ЗКП, услед наступеле апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.Б. у захтеву наводи да је побијаним пресудама повређено право на одбрану из члана 74. ЗКП и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер је решење Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К бр.982/10 од 14.03.2014. године, којим је одређено да се на главном претресу неће поново испитати сведоци Р.Б., Б.Г. и З.Г., већ ће се извршити увид у записнике о њиховим исказима датим на ранијем главном претресу пред другим поступајућим судијом, уручено браниоцу на главном претресу на коме је решење и донето и на коме је и донета пресуда. Сходно томе о жалби браниоца окривљеног на наведено решење, ванпретресно веће првостепеног суда није одлучило у моменту објављивања пресуде, па су првостепена пресуда, која се заснива на читању записника о испитивању наведених сведока оштећених, као и другостепена пресуда којом је првостепена пресуда потврђена, засноване на доказима на којима се пресуда не може заснивати, при чему је повређено и право на одбрану окривљеног.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.Б. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде,

другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге због којих је нашао да су докази на којима се заснива првостепена пресуда изведени у складу са ЗКП и није повређено право на одбрану окривљеног, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Б., указује се и да у другостепеном поступку учињена повреда закона, јер је решењем заменика в.ф. председника Вишег суда у Сремској Митровици Су VII-39-3/14 одбачен захтев браниоца окривљеног за изузеће председника Вишег суда у Сремској Митровици, председника Апелационог суда у Новом Саду и председника Врховног касационог суда у Београду као недозвољен. Међутим будући да по ставу Врховног касационог суда наведена повреда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих би окривљени, као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног није упуштао.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у оцену истакнуте повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП у пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет обзиром да из образложења наведене повреде закона произилази да бранилац окривљеног Д.Б. полемисе са чињеничним утврђењима суда, а што у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог због кога би окривљени могао поднети овај ванредни правни лек.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**